

Elrozdáll végül

*Elrozdáll végül az idő érce.
Jön a halál — kárt immár nem téve!
Más kezére kerül barátnő, kocsi.
Mint egy attasé, felcicomázva
fekszik a holt. Üdvéért koccintani
ismerős had sereglik a házba.*

*Ringatózó poggyászban elvitték
már a megboldogultat, ki itt élt.
Véle egykorúak mind, kik a torra
gyültek; s hiszik: a lét túloldala
csupán az elmúlás, hol besorolva,
visszafelől fut a dolgok sora.*

*Harmonika szól egyre. Bort hoznak
az asztalra. Hajdan volt halottak
gyűlnek szintén: osztozkodni családi
jusson, s vinni; míg a többi mulat.
Miképp az élet, akképp a halál is
megtalálja mindig a kiutat.*

*Fogd a harmonikát, játssz, és dalolj
arról, mily meghitt az élet — a volt.
Dalolj a nőről, ki másnak jut részül,
a házhoz vivő út poros, lila
mályvairól, s a halálról, mely végül
betoppan. És már nem tragédia.*

CSEH KÁROLY fordítása

ÁRPÁS KÁROLY

Nyelvrokonság — sorsrokonság

TŰNŐDÉSEK A DEBRECENI FINNUGOR KONGRESSZUSRÓL

Prémbe, darócban, perkálban három férfi áll egymás mellett, kéz a kézben. Meg-meghajolnak, karjukat emelgetik, és négy vagy öt hangsorú dalmra dűnyögnek ismerős-ismeretlen nyelven, monoton ritmusban. Műgöt-tük félkaréjban tizenöt asszony ül némán, csak a kezük mozog: varrnak, gyöngyöt fűznek, bőrt dörzsölnek simára. Az asszonyokkal szemben öt-hatszáz főnyi közönség. A férfiak tekintetét követve valamennyien egy pontra néznek: egy arany- és ezüstpénzekkel díszített, ékes kendővel lefedett medve-